

Анастас Стоянов

Ще му дойде времето

Похвалил се царят, че неговите палати са най-високи, конете – най-бързи, а хазната му най-богата.

– Пак си по-долу от мене, ваше величество! – рекъл му Малчо.

– Как си позволяваш! – разсърдил се царят. – Че кое е по-високо от моите палати?

– Очите ми, царю честити – спокойно отвърнал Малчо. – Те могат да стигнат и до най-високата звезда.

– Така да бъде – склонил царят. – Но има ли нещо по-бързо от моите коне?

– Мисълта ми, царю честити – поклонил се Малчо. – Само за миг тя може да пропътува целия свят.

– Да речем, че е тъй – въздъхнал царят. – Но я ми посочи, сиромах такъв, по-голямо богатство от моята хазна!

– Сърцето ми, ваше величество – усмихнал се Малчо. – То е побрало в себе си цялата земя българска, че и небето над нея със слънцето и всичките му други светила!

Смръщил вежди царят и гневно се провикнал:

– Излиза май, че всеки голтак стои по-горе от мене? Кажй поне, че и престола трябва да ти отстъпя!

– Ще му дойде времето! – весело отвърнал Малчо и си тръгнал за село.

КРАЙ

© Анастас Стоянов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9179>]